

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli d. 2 Mars 1871, kl. 12 midd.

*Konstitutions-Utskottets Utlåtande, angående väckt motion om ändring i 23 §
Riksdags-ordningen.*

I en inom Andra Kammaren väckt, till Utskottet hänvisad motion (N:o 111) har Herr *P. M. Gunnarson*, med förmälan hurusom det under sednare riksdagar skulle visat sig, att ett större antal ledamöter af Andra Kammaren, än önskligt varit, begärt och erhållit Kammarens tillåtelse att för enskilda angelägenheters vårdande undfå ledighet från riksdagsgöromålen, föreslagit att, då det icke kunde anses med billighet och rättvisa förenligt, att riksdagsmanna-arfvode finge under ledighetstiden åtnjutas, Riksdagen måtte för sin del besluta, att sista momentet af 23 § Riksdags-ordningen erhöles följande lydelse:

»Den ledamot af Kammaren, som icke i rätt tid vid riksdagen sig inställer, eller enligt begäran under riksdagen erhåller Kammarens tillåtelse att för en tid vara befriad från riksdagsgöromålen, skall för hvarje dag han uteblifver eller är från riksdagen frånvarande vara förlustig tio Riksdaler af arfvodet.

Befinner sig riksdagsman i den stad, der riksdag hålles, och med läkarebetyg styrker, att han är oförmögen sig vid riksdagen inställa, eger han rätt att sitt riksdagsmanna-arfvode oafkortadt utbekomma.»

Det sålunda föreslagna tillägget till ifrågavarande grundlagsparagraf skulle, enligt Utskottets förmenande, mindre väl öfverensstämma med de grunder, på hvilka paragrafen i öfrigt hvilar. I motsats till den förutsättning, hvarifrån motionären synes utgå, att antalet dagar, under hvilka en riksdagsman vid riksdagen sig uppehåller, utgör en rättvis grund för bestämmandet af hans arfvode, har nemligen Riksdags-ordningen i 23 § stadgat såsom regel, att ledamot af Andra Kammaren skall åtnjuta bestämdt arfvode för hel lagtima riksdag, den må räcka längre eller kortare tid. Visserligen tillägges i samma § den bestämmelse, att ledamot af

Kammaren, som icke i rätt tid vid riksdagen sig inställer, skall för hvarje dag han uteblifver vara förlustig tio Riksdaler af arfvodet. Men att, på sätt motionären föreslagit, utsträcka sistberörda stadgande, som tydligen har karakteren af en bötesbestämmelse och förutsätter en försummelse hos den, hvilken det gäller, till sådana fall, då riksdagsman blifvit i vederbörlig ordning för någon kortare tid från deltagande i Riksdagens arbeten befriad, saknar enligt Utskottets förmenande giltig grund. Och då det ankommer på Kammaren att i hvarje fall pröfva, huruvida en framställd begäran om ledighet från riksdagsgöromålen grundar sig på tillräckliga skäl, samt att i motsatt fall afslå densamma, så borde en dylik pröfning, der den med allvar förrättas, innefatta säkrare garantier emot det af motionären befarade missbruk, än som kunde åstadkommas genom att vid hvarje, om än på de mest befogade grunder sökt och beviljad ledighet fästa äfventyret af en minskning i de med riksdagsmannabefattningen förenade ekonomiska förmåner. Utskottet hemställer därför, att den ifrågasatta grundlagsändringen, såsom varande hvarken nödig eller nyttig,

icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 2 Mars 1871.

På Utskottets vägnar:

Th. Munck af Rosenschöld.